

ZNALEŹLIŚMY SIĘ U KRESU WIEKÓW

Tekst przewodni: 1 Kor 10,11-12.

Zakres studium: Rdz 1; Ap 21-22; Mt 24,27; Dn 1,18; 12,13.

Część I: Przegląd

Błogosławiona nadzieja ludzkości, której kulminacja nastąpi w wydarzeniach czasu końca, została objawiona nie tylko w proroctwach, które dają nam wyraźną wizję końca świata. Bóg w swoim Słowie, *Piśmie Świętym*, mówi o końcu świata także w sposób egzystencjalny i bezpośredni, ukazując nam szereg aspektów eschatologicznej historii. To spostrzeżenie uczy nas ważnej zasady, mianowicie iż dzieje ludzkości opisane na kartach *Pisma Świętego* są nie tylko cenną informacją o tym, co stało się odległej przeszłości, wiedząc służącą temu, by „człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tm 3,17). Ponieważ Bożą intencją wobec ludzkości było od początku życie wieczne, możemy z ufnością oczekiwać, że przesłanie wiecznej przyszłości jest także zawarte w biblijnej historii.

Natchniony kaznodzieja, autor *Księgi Koheleta*, odczuwał to wyraźnie, kiedy proroczko napisał, że Bóg „wszystko pięknie uczynił w swoim czasie, nawet wieczność włożył w ich serca; a jednak człowiek nie może pojąć dzieła, którego dokonał Bóg od początku do końca” (Koh 3,11). Tak więc, skoro Bóg od początku stworzył ludzi, by żyli wiecznie, możemy być pewni, że przesłanie wiecznego życia jest zawarte Słowie Bożym.

W tej lekcji przyjrzymy się przesłaniu o końcu świata zawartemu w narracji wydarzeń opisanych w *Starym Testamencie*. Wydarzenia takie jak stworzenie, potop, zniszczenie Sodom i Gomory, a nawet doświadczenia Daniela na dworze króla Nebukadnesara zawierają wyraźne przesłanie o końcu świata.

Część II: Komentarz

Stworzenie. Paradoksalnie opis stworzenia jest chyba najbardziej eschatologicznym ze wszystkich wydarzeń opisanych w *Piśmie Świętym*. Opis stworzenia nosi tę cechę właśnie dlatego, że jest opisem pierwszego wydarzenia na Ziemi. Ponieważ historia tego świata ma początek, nie jest wieczna. Będzie mieć także koniec. Bóg ma w swych rękach zarówno początek jak i koniec. Zważywszy że początek dziejów był dziełem Boga, koniec także jest w Jego mocy.

W ramach jego eschatologicznego znaczenia opis stworzenia jest ściśle powiązany z nadzieją wieczności. Zarówno opis stworzenia jak i nadzieja wieczności mają swoją podstawę w wierze. *Pismo Święte* świadczy o tym, potwierdzając to w kanonicznej strukturze *Biblii*, która zaczyna się od Bożego dzieła stworzenia Nieba i Ziemi, a kończy się stworzeniem Nowego Nieba i Nowej Ziemi (Rdz 1; Ap 21-22; por. Iz 65,17; Ap 21,1). Widzimy tę ideę także wyraźnie ukazaną w jedynej biblijnej definicji wiary, która łączy te dwa elementy - stworzenie i nadzieję wieczności: „Wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy” (Hbr 11,1). Zwróć uwagę, że poemat Pawła o wierze zaczyna się od wiary w dzieło stworzenia (Hbr 11,3), a kończy się nadzieją pokładaną w „obietnicy” (Hbr 11,39-40). Powinniśmy także zauważyć znaczenie soboty wieńczącej dzieło stworzenia. Tak usytuowana, sobota wskazuje koniec dziejów ludzkości. Ponadto sobota zawiera zarówno naszą pamięć o dziele stworzenia jak i naszą nadzieję na przyszłe ustanowienie królestwa Bożego.

Potop. Znaczenie zrozumienia wydarzenia potopu i paralelizmów łączących je z powtórny przyjściem Jezusa zostało wskazane przez Niego samego: „Albowiem jak było za dni Noego, takie będzie przyjście Syna Człowieczego” (Mt 24,37). Jezus podkreślił podobieństwa między tymi dwoma wydarzeniami: niespodziewane i katastroficzne ich nastąpienie, materialistyczne postawy ludzi przed zbliżającym się zniszczeniem Ziemi (jedli, pili, pobierali się), ideę wiernej Bożej reszty oraz pewność nadchodzącego wydarzenia. Opis potopu w *Księdze Rodzaju* wskazuje więc na to, co nastąpi u kresu obecnych dziejów ludzkości. Bóg nie pozostaje obojętny wobec zła szerzącego się w świecie. Bóg wyraźnie odczuwa realność zła. Sąd Boży jest odpowiedzią Boga na „złość człowieka”, która „wielka jest” (Rdz 6,5). Niszczycielski potop jest Bożym dziełem zniszczenia: „oto Ja sprowadzę potop na ziemię” (Rdz 6,17). Jednocześnie potop jest także stwórczo-odkupieńczym dziełem, w ramach którego Bóg nie zapomina o swoich stworzeniach. Pamięć Boga o Jego stworzeniach jest wyrazem Jego uważnego zainteresowania ich losem (Rdz 8,1).

Po zakończeniu historii przedpotopowej cywilizacji zła Bóg zapewnia ciągłość życia na Ziemi. Bóg dostarcza ocalałej reszcie ludzkości pokarm i podkreśla świętość życia (Rdz 9,4-7), co wskazuje na Jego przyszły dar życia wiecznego.

Wreszcie musimy rozważyć znaczenie tęczy, pełnego arcyzmu i poetyki znaku Bożego przebaczenia i miłości. Zwróć uwagę, iż tęcza jest dla nas zaproszeniem do pamiętania o sobocie, i to nie tylko dlatego, że wzmianka o tęczy występuje w opisie potopu w miejscu korespondującym z miejscem soboty w opisie stworzenia, ale także dlatego, że tęcza zawiera podobne przesłania odpoczynku i nadziei. Szczególnie istotny jest fakt, iż tęcza

pojawia się także wokoło tronu Boga jako znak Jego przyszłego panowania, które jest niepodważalne i nieprzerwane oraz obejmuje całą Ziemię (Ap 4,3; 10,1).

Sodoma i Gomora. Kiedy Bóg oznajmił Abrahamowi obietnicę, iż Sara urodzi mu syna, od którego będzie pochodził mesjański „Potomek” mający się stać błogosławieństwem wszystkich narodów (Rdz 12,3; 22,18), biblijna narracja odkupienia zostaje przerwana przez bosko-ludzki dialog dotyczący problematycznej obecności zła i bezbożności. Jak niegdyś Noemu, tak teraz Bóg oznajmił Abrahamowi swój zamiar i plan interwencji. Postawa Boga wobec Jego ludzkiego sługi-proroka zarówno w przypadku Noego jak i Abrahama stanowi paralelę wobec podobnej postawy w czasie końca, kiedy Bóg dzieli się ze swoimi sługami na Ziemi swoim planem powtórnego przyjścia w celu zbawienia i osądzenia ludzkości.

Odpowiedź Abrahama na Boże zamiary wskazuje odpowiedzialność, jaką Abraham odczuwa wobec bliźnich, a zatem zasługuje na naszą baczność. Jako taka, jego reakcja powinna inspirować i zachęcać nas do podobnej postawy wobec naszych bliźnich. Zwróć uwagę, że słysząc o Bożym zamiarze osądzenia Sodomczyków, Abraham nie rzucił się do ucieczki, by znaleźć się jak najdalej feralnego miasta. Abraham dobrze znał sytuację panującą w Sodomie i Gomorze, gdyż w jednym z tych miast rezydowali jego krewni. Jednak świadomość sytuacji, w jakiej się znaleźli, nie prowokowała Abrahama do osądzania ich. Przeciwnie, miłując bliźnich Abraham w rozmowie z Bogiem odzwierciedlał miłosierdzie samego Boga do tego stopnia, iż usiłował zweryfikować Boży wyrok i błagał Sędziego ludzkości o przebaczenie. Zwróć uwagę na stanowczość i upór Abrahama w tej niezwyklej modlitwie: „Abraham zaś stał nadal przed Panem” (Rdz 18,22). Z drugiej strony, Abraham przejawiał też świadomość okropności zła oraz potrzeby sprawiedliwości i łaski: „Czy rzeczywiście zgładzisz sprawiedliwego wespół z bezbożnym?” (Rdz 18,23).

Niezwykłą lekcją dla nas jest w tej historii postępowanie Boga, który nie tylko zniża się i dzieli się swoim zamiarem ze swoim ziemskim sługą, ale także wydaje się utwierdzać go w jego odwadze. Możemy wręcz stwierdzić, iż Bogu podoba się, że Abraham śmie konfrontować się z Nim i niejako walczyć na argumenty. Ta postawa Abrahama wydaje się odpowiadać poczuciu miłosierdzia samego Boga. Aż do ostatniej odpowiedzi Bóg wyraża wyłącznie miłosierdzie i łaskę: „Nie zniszczę ze względu na tych dziesięciu” (Rdz 18,32). Liczba dziesięć symbolizuje w *Biblii* ideę absolutnego minimum niezbędnego dla dokonania czegoś. Zwróć także uwagę na suwerenność Boga. Otóż „odszedł Pan, gdy skończył rozmowę z Abrahamem” (Rdz 18,33). to znaczy, że decyzja nadal należy do Boga. Bez względu na ludzką gorliwość wola Boga zachowuje swoją nadrzędność. Abraham z pokorą przyjął ostateczny Boży werdykt: „Abraham zaś wrócił do miejsca swego” (Rdz 18,33).

Daniel. Szczególną ilustracją zapowiedzi przyszłości w doświadczeniu Daniela jest wyrażenie „gdy wyszły dni” (Dn 1,18). Wyrażenie to jest echem wyrażenia *qets jamin*, „pod koniec dni”, oznaczającego koniec dziejów ludzkości, kiedy Daniel i odkupieni ze wszystkich wieków otrzymają „dziedzictwo” (Dn 12,13). Jest także uderzające i istotne, że język opisujący „próbę” Daniela trwającą dziesięć dni jest echem języka opisującego proroctwo eschatologicznego Dnia Pojednania w Dn 8,14. Proroctwo to jest paralelne z Dniem Sądu w Dn 7,9-12, co znajduje odzwierciedlenie w szeregu wspólnych słów i form gramatycznych występujących w Dn 1 i Kpł 16, zasadniczym tekście opisującym Dzień Pojednania (zob. Dn 1,13; por. Kpł 16,2). To szczególne powiązanie ma istotne znaczenie, gdyż wskazuje obietnicę Bożego objawienia.

Zwróć także uwagę na powtarzane z naciskiem słowo *mar'eh*, „oblicze”, „wygląd” (trzykrotnie w Dn 1,13,15), które w *Księdze Daniela* odnosi się także szczególnie do eschatologicznej wizji Bożego objawienia w związku z 2300 wieczorami i porankami (Dn 8,13,26). Ta eschatologiczna perspektywa zawiera zatem, przez skojarzenie, przesłanie nadziei. Odniesione do Daniela i jego trzech towarzyszy, nawiązanie to niesie ideę objawienia Boga przez ich „próbę” oraz ich oczyszczenia z zarzutów w ramach Dnia Pojednania. Dla Daniela przesłanie czasu końca było częścią jego codziennego życia - jego sposób odżywiania i picia wskazywał na ideał ustanowiony przy stworzeniu (zob. Dn 1,12; por. Rdz 1,29). Sposób, w jaki Daniel odnosił się do innych ludzi, w tym przełożonego eunuchów, którego mógł postrzegać jako swojego wroga (Dn 1,9), był kształtowany jego wizją tego, iż inni także zostali stworzeni przez Boga ja Jego obraz (Rdz 1,26; 9,6).

Część III: Zastosowanie

1. Każdego ranka po przebudzeniu zaczynaj swoją modlitwy od dziękczynienia za cud życia. Proś Boga Stwórcę, by odmieniła twoje życie. Proś, by zmienił twoje serce i nadal ci nowy kierunek w życiu. Szukaj w *Biblii* nowych idei, które będą dla ciebie wyzwaniem i inspiracją do zmian na lepsze. Świętuj sobotę w taki sposób, by była dla ciebie przedsmakiem królestwa Bożego.

2. Sporządź listę tych aspektów świata - zarówno z punktu widzenia stworzenia, jak i twojego osobistego życia - które inspirować cię nadzieją królestwa Bożego. Jeśli jesteś artystą plastykiem, spróbuj namalować tęczę. Jeśli jesteś poetą, napisz wiersz o tęczy. Jeśli jesteś muzykiem, skomponuj piosenkę o tęczy.

3. Módl się w intencji osoby, której nie lubisz, aż osoba ta stanie się twoim przyjacielem. Módl się w intencji istotnego problemu w twoim życiu. Bądź wytrwały w tej modlitwie, aż ujrzysz jej rezultaty i upewnisz się, że zostałeś wysłuchany przez Boga.

4. Dlaczego użycie przez Daniela eschatologicznego języka w opisie aktualnych doświadczeń daje nam nadzieję i pewność, że nasze życie ma znaczenie i wiedzie w wieczność? Jaką wskazówkę daje nam taki eschatologiczny język co do sposobu życia, odżywiania, picia, myślenia, cieszenia się życiem i postępowania wobec bliźnich, w tym także tych, którzy uważają się za naszych wrogów?

	<p style="text-align: center;">MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.• Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne• Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji	<p style="text-align: center;">KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.• Propozycje dodatkowych zajęć.• Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.• Wspólnota, modlitwa <p style="text-align: center;">każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>
---	---	---